
James Harries

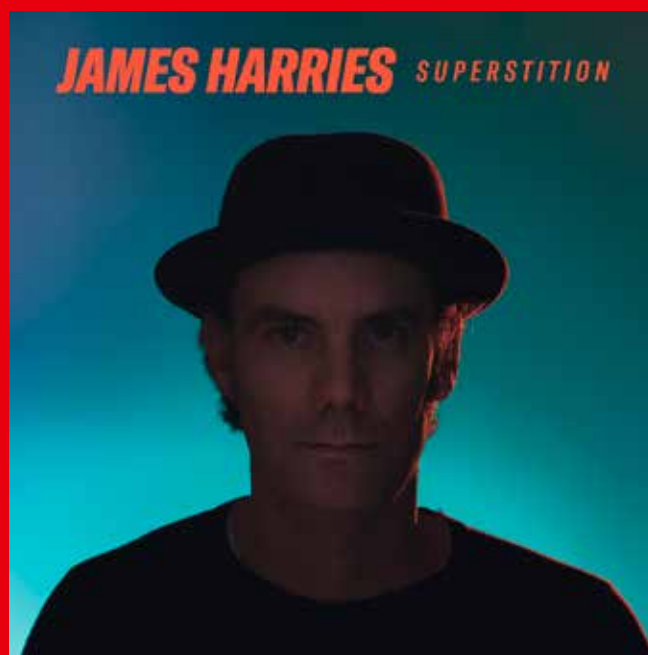
„Stát si za tím, co dělám“

Věčně usměvavý Brit usazený v české metropoli se na hudební scéně pohybuje už přes dvacet let. Ví, jaké to je, objíždět sám jen s kytarou celou Evropu, i co znamená mít singl na předních příčkách hitparády českého rádiového éteru. Stále je však především tím, čím byl vždy – nezávislým písničkářem, pro nějž je nejdůležitější hudba sama. Potvrzuje to jak zbrusu nové album *Superstition*, tak náš rozhovor...

ZASTUPOVÁN OSA
OD 2003, V DATABÁZI
MÁ REGISTROVÁNO
138 HUDEBNÍCH DĚL

TEXT: LUKÁŠ KADEŘÁBEK

Foto: Štěpán Svoboda

Cover CD Superstition

Dlouho jsi byl zaškatulkovaný jako „indie písničkář“, se singly z předchozího alba *Until the Sky Bends Down* se ti ale podařilo dostat na přední příčky hitparád českého rádiového éteru a do širšího povědomí, podobně je tomu i s posledními singly *Lights* a *Superstition*. Čím si to vysvětluješ?

Pořád jsem „indie písničkář“. Nahrávám a vydávám svou hudbu nezávisle a nejsem nucený vydávat se směrem, kterým nechci. Můžu skládat, co mě baví, a stále píšu „písničky“. Co se změnilo, bylo pravděpodobně to, že poprvé za hodně dlouhou dobu mi hvězdy přály... Měl jsem to štěstí, že jsem začal pracovat s Davidem Landštofem a jeho labellem Tranzistor, který se postaral o věci, v nichž nejsem dobrý. Tolik k tomu, jak si to vysvětluju. Pro úspěch songu, jako je *Superstition*, žádné vysvětlení ve skutečnosti nemám. Možná je to jeho jednoduchost?

Promítá se tenhle fakt nějakým způsobem do tvé popularity, návštěvnosti koncertů a podobně?

Ne, nemyslím, že to zatím mělo nějaký reálný dopad.

→

A co do tvého přístupu ke skládání nových písní?

To vůbec. Nikdy jsem se nesnažil napsat písničku se záměrem, aby se hrála v rádiu. Vlastně ani nevím, jak by takový song měl znít. Vždy prostě píšu, nahrávám a vystupuju, jak nejlépe dovedu, tedy tak, abych byl schopen stát si za tím, co dělám.

Jak hodně je podle tebe pro muzikanty důležitý airplay?

Samozřejmě že je důležitý. Je to zdroj příjmů. Je to způsob, jak rozšířit svoji hudbu atd. Ale zatímco pokud bys měl v UK jen jednu píseň v celostátním rádiu, jako je, řekněme, BBC Radio 2, tak bys vyprodával haly po celé zemi a pak zřejmě i ve většině Evropy, pokud ne ještě dál, v ČR to není totéž. Uvidíme tedy teď na turné, ale myslím, že posluchači rádií se ne vždy přetaví v návštěvníky koncertů. To, že tě tu hraje rádio, neznamená, že si někdo koupí vstupenku na koncert. Dokládá to i fakt, že je tu pravděpodobně spousta koncertně nesmírně úspěšných českých kapel, které nemají tak velký airplay. Ale spouň takový z toho mám dojem...

U předchozího alba tě prý producent Paul Bell přesvědčil trochu změnit přístup ke skládání. Nové album Superstition jsi dělal s Viliamem Bérešem, tvým historickým prvním českým producentem...

Paul se snažil mě přimět víc se soustředit na to, nespokojit se hned s první věcí, která mě napadne. Taký mě povzbuzoval k tomu, zkusit cowriting. Moje první zkušenosti, které jsem s tím udělal v Londýně, nebyly příliš pozitivní, ale pracuju na tom. Vildu znám a obdivuju už hodně dlouho a o tom, že spolu budeme pracovat, jsme se v minulosti už několikrát bavili. V případě nového alba byl víc než jen producent. Celý projekt jsme odstartovali myšlenkou potkávat se jednou měsíčně a něco spolu při té příležitosti nahrát. Byl to pro mě způsob, jak zkusit něco nového. Nebyla to samozřejmě vždycky jen zábava, ale možná i proto, že jsme nepracovali pod žádným tlakem, písně vznikaly poměrně rychle, v podstatě jedna za session. Vilda má

úžasný cit pro aranže a rozvíjení nápadů zajímavými směry a stejně jako Paul se nespokojí hned s první dobrou věcí, pokud tuší za rohem nějakou ještě lepší...

Je pro tebe při skládání důležité téma, myšlenka, nebo jdeš spíš po emocích?

Při skládání nemám danou metodu, kterou bych se řídil, ale obvykle celý pro-

To, že tě tu hraje rádio, neznamená, že si někdo koupí vstupenku na koncert. Dokládá to i fakt, že je tu pravděpodobně spousta koncertně nesmírně úspěšných českých kapel, které nemají tak velký airplay. Alespoň takový z toho mám dojem...

ces začíná nějakým pocitem, myšlenkou nebo přímo emocí, které chci zprostředkovat. Emoce tedy může být téma.

Kromě vlastních věcí píšeš i pro jiné muzikanty a zapomínat nemůžeme ani na tvoji úspěšnou tvorbu pro filmy. Přistupuješ k věcem pro ostatní jinak než k těm svým?

Nedělám to příliš často, ale když jsem požádán, je to čas od času fajn. V přístupu se to moc neliší od toho, když

skládám sám pro sebe – skládám svobodně, bez tlaku. Právě to mi umožňuje přistoupit k dané osobě nebo tématu z jiného úhlu pohledu, a pokud se to nebude líbit, nemusí to použít. S filmovou muzikou je to pokaždé jiné, nicméně obvykle je tu osoba režiséra, producenta či někoho, kdo dohlíží na hudbu, a každý z nich má trochu jiný názor. Pak je to z logiky věci blíž k práci pod něja-

Foto: Julie Vrábelová

kým šéfem, což může být pro sólového muzikanta zvyklého na svou svobodu osvěžující. A mít v diáři pevně stanovené termíny taky není od věci.

Na hudební scéně se pohybuješ už přes dvacet let. Jak osobně vnímáš změny, kterými celá branže za tu dobu prošla?

Wow, je to tak. Už 20 let. Je zvláštní vidět to takhle černé na bílém. Pro mě osobně je největší rozdíl, že když jsem

začínal, stále se prodávala CD a hudební byznys se víc soustředil na kapely. Jezdíl jsem sólo po klubech napříč Evropou a byl součástí písničkářské scény, tedy scény čítající spoustu klubů či divadélek zaměřených na tenhle typ muziky s publikem, které na ni pravidelně chodilo. Nebyly to davy lidí, bylo jich tak akorát, stejně jako mně podobných sólových písničkářů s akustikou, které živil pro-

nárůstu sólových muzikantů. Což zároveň znamená, že je tu teď mnohem víc lidí s akustickou kytarou, kteří se snaží hrát a být slyšet napříč Evropou. Kvůli tomu, že hrají, aby byli viděni a slyšeni – nebo to tak chtějí labely –, ani prodeje lístků na koncerty už nejsou to, co bývaly, protože je mnohem víc koncertů a lidé nemají peníze nebo čas, aby chodili třeba na pět akcí týdně. Menší usku-

přítomen element povrchnosti. Možná bude více „hvězd jednoho hitu“, ale to se týká jen některých hudebních žánrů. Myslím si – a věřím –, že dobrá hudba si vždy najde své místo.

Co je vlastně podle tebe v muzice to nejdůležitější, aby dávala smysl a měla, řekněme, nějakou hlubší hodnotu?

Foto: Julie Vrábelová

dej vstupenek a to, že si lidé vždycky po koncertě koupili CD. Od té doby se udály dvě zásadní věci. CD už samozřejmě nikdo nekupuje a – což je pro mě mnohem zásadnější – jsem toho názoru, že hudební vydavatelství se s klesajícími výdělky odklonila od kapel, u nichž je potřeba větších investic, a začala se víc soustřeďovat na sólové umělce a hip hop. Pro label to musí být mnohem atraktivnější... a musí to být jeden z důvodů, proč jsme svědky takového

pení nebo sólisté mají prostě větší šanci uživit se jen hudbou, přesto mám pocit, že je to nyní mnohem složitější i přes všechny možnosti propojení, které skýtá on-line hudební prezentace.

Nebojíš se, že kvůli zrychlenosti doby a tendencím zaujmout na první dobrou hrozí sešup ke stále větší povrchnosti?

Ne. Hudební byznys byl vždycky vrtošivý a ve světě pop-music je trvale

To, že posluchači něco předává, že s ním komunikuje. Může to být emoce, může to být něco, co ti dá jiný pohled na věc, pomůže ti se s něčím vyrovnat, má pro tebe „léčivou“ sílu. To ale neznamená, že tě musí pokaždé tnout nějak hluboce. Může tě prostě jen na chvíli vzpružit nebo ti vyloudit úsměv na tváři a dát ti na chvíli zapomenout na tvoje trable. ☒